

L'Estatut de Catalunya

Dv, 2/07/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Com a cristià, el conflicte actual al voltant de l'Estatut de Catalunya que ha estat retallat pel Tribunal Constitucional, d'alguna manera em rellisca. No m'hi sento vertaderament implicat. Em fa entrar en un terreny en el que no m'hi sento a gust, no perquè no tingui idees clares sobre les meves preferències, sinó pel fet que la meua fe em fa anar més enllà i em recorda la universalitat a la que l'Evangelí em crida. Em venen grans tots els nacionalismes, ja siguin catalans ja siguin espanyols. Solen ser estrets, egoistes, infectats d'interessos espuris. Crec en la pàtria i l'estimo, però el meu amor no coincideix amb les coordenades polítiques i socials en les que visc. Sé que, passi el que passi amb l'Estatut, no seré més lliure ni més feliç. Continuaré somniant en la gran utopia de la pàtria més gran, la que inclou a tots els homes en una convivència més àmplia i generosa; en la gran fraternitat universal on la terra és de tots i on desapareixen les oligarquies dominants, per donar pas a les majories tan sovint trepitjades. La terra és de tots, i cal anar vers una realitat en la que els passaports i els visats deixin de tenir vigència i les pàtries -petites com els estats i grans com la Unió Europea- deixin de construir murs i reixats per protegir-se dels afamats a qui els ha tocat només un petit tros del gran pastís del món. Un tros que no arriba a tots i els porta a l'aventura de assaltar les terres dels que tenen més, sovint a costa de la pròpia vida. Aquesta és la més gran preocupació meua. Me l'exigeix l'evangelí i la necessària solidaritat humana, tal com diu la vella cita de Terenci: Homo sum; humani nihil a me alienum puto (Sóc un ésser humà; això fa que res humà em sigui aliè).

Dit això, i entrant de nou en el conflicte de l'Estatut, em cal dir que em sento com un més dels que estan indignats pel tractament que els catalans estem rebent de l'Estat i les seves institucions. Sigui quina sigui la interpretació correcta de la Constitució, la sentència del Tribunal Constitucional és clarament antidemocràtica. El que el Parlament espanyol ha aprovat i ha ratificat el poble de Catalunya, no pot ser anul·lat per uns magistrats polititzats al servei d'interessos que tenen poc a veure amb la justícia. Si això és possible en l'ordenament jurídic del nostre país, és hora de canviar-ho. Si ens vantem de ser demòcrates, hem de ser-ho de veritat. I un país on està totalment prohibit exercir el dret a l'autodeterminació i on l'exèrcit és l'encarregat de defensar "la unitat insoluble d'Espanya", té molt camí a recórrer si vol entrar en el club de les nacions realment democràtiques.

El que està fet està fet i no podem canviar-ho. Però cal seguir la lluita, no per assegurar els nostres drets, sinó el drets de tots. No hem de caure en la temptació del benefici particular. Aquesta actitud ens ha portat a la greu crisi econòmica actual de la qual ens és tan difícil sortir-nos-en. Seguir aquest camí és anar vers el cataclisme final. L'evangelí ens crida a estimar els altres i, si això no ens és possible de fer-ho, ens cal al menys tractar de ser instruments de reconciliació en un món com el nostre tan dividit i enemistat.